

Hr. Stauning, ikke se, at der er noget mærkeligt i. Hvis man i Ordet „Afviklingskasse“ vil lægge, at alt, hvad der føres derhen, det skal a tout prix afvikles og slaas ned, vilde jeg være imod det. Det er givet, at Staten vilde komme til at bløde ganske uforholdsmæssigt for sin Garanti, hvis der kritikløst overføres til den eventuelle nydannede Bank Værdier eller Virksomheder, som er inde med Banken, og hvis Værdi maaske bliver saa let anslaaet, at det gaar ud over, hvad Virksomheden virkelig er værd, thi saa er det Staten, der kommer til at betale det. Derfor synes jeg, det er ganske formaalstjenligt, hvis man kommer saa vidt, at der finder noget saadant Sted i Retning af en Afviklingskasse, en Kasse, hvortil der henføres Værdier, som man ikke helt og fuldt kan blive enig om, at den nye Bank skal overtage. Men ogsaa dette er noget, som ikke behøvede at komme frem nu, ogsaa det kunde have ventet, til Regeringen selv havde udarbejdet et Forslag om Landmandsbankens Ordning.

Der staar i 4de Stykke, at Staten skal betale det Underskud, Status udviser, efter at denne Udskillelse har fundet Sted. Ja, man kan ikke sige, at det er et Underskud, og det staar i Modstrid med, hvad der nævnes senere hen i Lovforslaget. Der skelnes nemlig mellem Tab og Beløb, der skal dække, hvad der overføres til Afviklingskassen. Men det er givet efter det Forhold, Staten staar i til Landmandsbanken, at den skal betale Underskuddet; det er saavist ikke noget, der behøver at staa nævnt, det er noget, som er givet.

Endelig staar der i 5te Stykke i § 2, at Basis for den fremtidige Virksomhed skal være en ny Aktiekapital paa ca. 50 Mill. Kr., tegnet i Ind- og Udland. Ogsaa det mener jeg, det er forhastet at komme frem med nu. Det er meget muligt, at den nævnte Kapital vil være den mest formaalstjenlige, men jeg anser det slet ikke for fornødent, at Rigsdagen allerede nu skal være med til at fastslaa ved en Tiltrædelse heraf, at det er den Basis, man i og for sig skulde og burde regne med.

Naar der i § 3 staar, at det paahviler tillige det i § 1 nævnte Udvalg at udarbejde Forslag om, hvorledes Beløbene, nemlig dels det Tab, som Staten vil have at dække — her har vi Delingen —, og dels Beløbet

for, hvad der er overgaaet til Afviklingskassen, skal stilles til Disposition for Banken, er ogsaa det noget, som jeg mener er vagt affattet, thi det er jo givet, at naar Ordningen med Landmandsbanken en Gang sker, maa Staten udbetale de Beløb, der er Tale om. Den eventuelle nye Bank kan jo ikke drives uden at have de Midler til Raadighed.

Naar der endvidere staar, at Udvalget er bemyndiget til at forhandle med Nationalbanken, de private Banker i Hovedstaden og Provinsen samt Erhvervsvirksomheder og endvidere til at fremskaffe Tilbud paa Overtagelse af Aktiekapital, er det jo ogsaa en meget vidtgaaende Bemyndigelse, men maaske ikke større, end den bør være. Det kunde imidlertid ogsaa være gjort, uden at Sagen havde været for i Rigsdagen ved denne Lejlighed.

I § 4 siges, at Regeringen bemyndiges til at optage et kortvarigt Laan, eventuelt paa indtil 20 Mill. Dollars, højst løbende eet Aar. Det forstaar jeg, i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Stauning, meget godt, navnlig efter at Forholdene er blevet opklaret for os ved Ministerens Møde i Landmandsbankudvalget forleden Dag, idet det Tilfælde kan indtræffe, at der med Hensyn til de Laan, som haves paa Udlandet direkte fra Landmandsbankens Side, paa en eller anden Maade — eventuelt i en Tid, hvor Rigsdagen ikke var inde — kunde opstaa Vanskeligheder, og saa vilde det være gavnligt, at Staten eventuelt kunde optage dette Laan og fornære Landmandsbanken dermed. Det er jo givet, at en Bank, der paa sin Status og Balance har et Minus paa 130 Mill. Kr., skal have Penge ekstraordinært udefra, og der er derfor ikke noget mærkeligt i, at disse Beløb har maattet tages i Udlandet. Oprindeligt var man meget ængstelig for, at Landmandsbanken ved det Fortrin, den fik som statsgaranteret, skulde faa alt for mange Penge herhjemme fra. Jeg har den 5. Marts 1926 udtalt, at Frygten for, at Landmandsbanken fik for stor Kapital, har ikke slaaet til. Staten kan selvfølgelig kun se med Tilfredshed paa, at den faar Penge paa normal Maade, saa den ikke skal være henvist til at faa dem fra andre Banker, fra Nationalbanken o. s. v., hvilket vil sige at arbejde med dyrere Penge. Landmandsbanken har